

Arrest

nr. 149 582 van 13 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 juli 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 september 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2014.

Gezien het tussenarrest nr. 148 315 van 24 juni 2015, waarbij de debatten worden en waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. WUYTS, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1.1. Op 6 augustus 2012 legden verzoeker en zijn partner K.Q. een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.1.2. Op dezelfde datum diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Europese Unie.

In de aanvraag werd vermeld dat verzoeker tegen 6 november 2012 volgende documenten diende neer te leggen: *“bewijs van voldoende bestaansmiddelen van Belgische partner (aanslagbiljet belastingen, arbeidscontract(en), loonfiches, enz.); bewijs van behoorlijke huisvesting (geregistreerd huurcontract of eigendomstitel); bewijs ziektekostenverzekering; bewijzen dat partners elkaar reeds 2 jaar kennen/bewijs van contacten/bewijs van minstens 3 ontmoetingen voor minimum 45 dagen.”*

1.2.1. Bij faxbericht (27 pagina's) van 29 oktober 2012 werden de bijkomende documenten die door verzoeker werden voorgelegd omschreven als:

“- bijlage 19ter

- verklaring van wettelijke samenwoning

- kopie van het paspoort

- bewijs van inkomsten van de Belgische partner : aanslagbiljet personenbelasting, attest betaling werkloosheid, afschrift zicht- en spaarrekening

- huurovereenkomst

- attest van aansluiting ziekenfonds”.

1.2.2. Bij faxbericht (36 pagina's) van dezelfde datum werden de bijkomende documenten die door verzoeker werden voorgelegd omschreven als:

“bewijzen dat partners elkaar minstens twee jaar kennen : enkel telefoonrekeningen (begin op 05/09/2011)”.

1.2.3. Bij faxbericht (44 pagina's) van dezelfde datum werden de bijkomende documenten die door verzoeker werden voorgelegd omschreven als:

“bewijzen dat partners elkaar minstens twee jaar kennen : enkel telefoonrekeningen (begin op 05/09/2011)”.

1.2.4. Bij faxbericht (21 pagina's) van dezelfde datum werden de bijkomende documenten die door verzoeker werden voorgelegd omschreven als:

“- inschrijving interimkantoren

- overeenkomst interimarbeid

- inschrijving VDAB

- sollicitaties

Attesten inburgering”.

1.3. Op 24 januari 2013 werd in antwoord op de aanvraag van 6 augustus 2012 de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad).

1.4. Op 12 augustus 2013 diende verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

In de aanvraag werd vermeld dat verzoeker tegen 12 november 2013 volgende documenten diende neer te leggen: *“bewijs van voldoende bestaansmiddelen van Belgische partner (aanslagbiljet belastingen, arbeidscontract(en), loonfiches, enz.); bewijs van behoorlijke huisvesting (geregistreerd huurcontract of eigendomstitel); bewijs aansluiting mutualiteit van elk gezinslid”.*

1.5.1. Bij faxbericht (31 pagina's) van 24 oktober 2013 werden de bijkomende documenten die door verzoeker werden voorgelegd omschreven als:

“- bijlage 19ter

- verklaring van wettelijke samenwoning
- woonstcontrole
- samenstelling gezin
- kopie van het paspoort
- inkomsten van de Belgische partner
- huurcontract
- bewijzen van lidmaatschap mutualiteit".

1.5.2. Bij faxbericht (41 pagina's) van dezelfde datum werden de bijkomende documenten die door verzoeker werden voorgelegd omschreven als:

- bewijzen van inburgering
- aanbevelingsbrief werkgever
- verklaring interimbureau
- loonfiches".

1.6. Op 13 november 2013, bij arrest nummer 113.733, verwierp de Raad het beroep tegen de beslissing van 24 januari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Op 22 januari 2014 werd in antwoord op de aanvraag van 12 augustus 2013 de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.8. Op 10 februari 2014 diende verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.9. Bij 2 faxberichten (31 pagina's en 38 pagina's) van 12 februari 2014 werden de bijkomende documenten die door verzoeker werden voorgelegd omschreven als volgt:

- bijlage 19 ter
- kopie van paspoort en nationale identiteitskaart
- woonstcontrole door politie
- uittreksels van hun gezamenlijke zicht- en spaarrekening
- aanslagbiljetten personenbelasting op naam van J. en Q.
- bewijze dat de Belgische partner actief werk zoekt".

1.10. Bij faxbericht (66 pagina's) van 9 mei 2014 heeft verzoeker bijkomende documenten voorgelegd. Deze worden omschreven als volgt:

- bewijs van inkomsten van mevrouw V.P.Q. periode 01/2013 t.e.m. 02/2014
- loonbrieven van de heer J. periode 08/2013 t.e.m. 03/2014
- bijkomende sollicitatiebewijzen van mevrouw V.P.Q. periode 01/2014 t.e.m. 03/2014".

1.11. Op 25 juni 2014, bij arrest nummer 126.212, vernietigde de Raad de beslissing van 22 januari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.12.1. Op 29 juli 2014 werd **in antwoord op de aanvraag van 12 augustus 2013** de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden **met** bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker ter kennis werd gebracht op 11 augustus 2014, is gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 12.08.2013 werd ingediend door:

(...) J.T. (...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag in op 12.08.2013. De aanvraag werd geweigerd op 22.01.2014. Deze weigering werd vernietigd door de Raad op 25.06.2014.

Bij de toenmalige aanvraag werden als bewijs van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon de volgende documenten voorgelegd: bewijs van werkloosheidsuitkering jan-juni 2013 en nog twee aanslagbiljetten van de personenbelasting betreffende het inkomstenjaar 2010 en 2011 van de Belgische referentiepersoon en een aantal overzichten van rekeningen van betrokkene, zowel zicht- als spaarrekeningen bij verschillende banken.

Wat betreft de werkloosheidsuitkering dient te worden opgemerkt dat deze overeenkomstig art.40ter van de wet van 15.12.1980 enkel in overweging kan worden genomen voor zover de Belgische referentiepersoon ook aantoonde daadwerkelijk op zoek te zijn naar een job. Bewijzen van dat actief werk zoeken, werden in het kader van deze aanvraag echter niet binnen gebracht binnen de voorziene termijn van 3 maanden. Opmerkelijk is ook wel dat de aanvraag tot verblijf dateert van augustus 2013, maar dat bewijs van de ontvangen werkloosheidssteun zich beperkt tot de maand juni. Het is dus zelfs niet helemaal duidelijk in hoeverre de Belgische referentiepersoon nog over dit inkomen beschikte in augustus 2013.

De aanslagbiljetten van het inkomen van 2010 en 2011 kunnen geen voldoende zicht bieden op het inkomen van de Belgische referentiepersoon gezien deze aanslagbiljetten te ver in de tijd teruggaan.

Wat betreft het overzicht van de spaartegoeden van betrokkene dient te worden opgemerkt dat, alhoewel het hier alles samen over een aardig bedrag gaat, er onvoldoende uitsluit is, welk rendement de Belgische referentiepersoon heeft uit deze spaartegoeden. Bij gebrek aan, een duidelijk zicht op de rente uit dit vermogen kan niet worden ingeschat of de Belgische referentiepersoon over voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen (dus rente) beschikt om te kunnen voldoen aan de voorwaarden zoals opgenomen in art.40ter van de wet van 15.12.1980. Voor zover de Belgische referentiepersoon niet de rente wenst aan te wenden om in het levensonderhoud van betrokkene te voorzien, maar wel degelijk het beschikbare spaartegoed wenst aan te wenden, dient te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belg rekening dient gehouden te worden met de aard en de regelmaat van de bestaansmiddelen; (zie art. 40ter van de wet van 15.12.1980). De Belgische referentiepersoon verstrekt daar echter geen enkele informatie over. Uit welk inkomen de rekeningen worden gespijsd, blijkt niet of nauwelijks uit het dossier. Enkel van het bedrag bij Belfius staat vermeld dat het overgrote deel uit een 'liquidatie' werd overgemaakt (faillissement van een zaak?). Dit doet vermoeden dat het om een eenmalig beschikbaar bedrag gaat. Hoe vlug het spaartegoed zal worden opgebruikt valt onmogelijk in te schatten, dit is immers afhankelijk van de levensstijl van betrokkenen. Er automatisch vanuit gaan dat betrokkene jarenlang kan onderhouden worden aan de hand van dit spaarbedrag is een voorbarige gevolgtrekking.

Betrokkene heeft sinds 12.08.2013 een nieuwe aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie gedaan. Betreffende deze aanvraag wordt heden echter eveneens een nieuwe beslissing genomen. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene op basis van een andere rechtsgrond het verblijfsrecht geniet of heeft aangevraagd. Vandaar dat overeenkomstig art. 52, §4, 5de lid van het KB van 8.10.1981 een bevel van toepassing is. (...)"

Dit is in casu de bestreden beslissing.

1.12.2. Op dezelfde datum werd **in antwoord op de aanvraag van 10 februari 2014** de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden **zonder** bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker ter kennis werd gebracht op 11 augustus 2014, is gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.02.2014 werd ingediend door:

(...) J.T. (...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Ter staving van de nieuwe aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie heeft betrokkene de volgende documenten voorgelegd: sollicitatiebewijzen van de Belgische referentiepersoon allerhande, het bewijs van het openen van een gezamenlijke rekening van betrokkene en de Belgische referentiepersoon met rekeninguittreksels, een bewijs van ziekteverzekering.

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belg werden vermoedelijk de rekeninguittreksels overgemaakt.

Overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 dient betrokkene immers aan te tonen dat de Belg over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt, ten minste ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Uit de rekeninguittreksels kan worden afgeleid dat de Belgische referentiepersoon van 23-31.12.2013 en van 1.01-14.01 en van 15.01-31.01 uitkering wegens ziekte (CM) heeft ontvangen. Er werd voor de maand januari nog een bijkomend bedrag overgemaakt dat omschreven staat als 'werkloosheid en invaliditeit'. Wat dit inkomen betreft van de CM en omwille van 'werkloosheid en invaliditeit', dient opgemerkt te worden dat bij gebrek aan een attest/brief van de uitbetalende instantie niet kan worden vastgesteld hoe dit concreet in elkaar zit. Nergens uit de rekeninguittreksels kan immers worden besloten voor welke duur de Belgische deze arbeidsongeschiktheidsuitkering kan en of zal genieten, in welke mate er enige evolutie zit in de arbeidsongeschiktheid en welke invloed dit geeft op het bedrag dat ter beschikking is. De sollicitatiebewijzen van de Belgische doen vermoeden dat die arbeidsongeschiktheid zich beperkt tot de periode opgenomen in de rekeninguittreksels en zij dus eigenlijk werkzoekende is. Er werd echter geen nieuwe informatie voorgelegd betreffende de werkloosheidsuitkering die de Belgische heden ontvangt. Vandaar dat het bedrag ervan niet kan geverifieerd worden en de toetsing dus, overeenkomstig het bedrag dat er zou moeten zijn overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980, niet kan gemaakt worden.

Tenslotte blijkt uit de rekeninguittreksels eveneens dat er regelmatig bedragen worden overgemaakt door ASAP (interimkantoor). Deze bedragen worden wellicht overgemaakt in het kader van de tewerkstelling van betrokkene zelf. Gezien de Belgische reeds arbeidsongeschiktheidsuitkering in diezelfde periode ontvangt, kan bezwaarlijk het loon overgemaakt worden in het kader van haar tewerkstelling. Gezien het wel degelijk de Belgische onderdaan is die moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om de gezinshereniger het verblijfsrecht te kunnen geven, kan geen rekening gehouden worden met het inkomen uit deze tewerkstelling.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan niet besloten worden dat afdoende is aangetoond dat de Belgische referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen stellen dat aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 is voldaan.

Overeenkomstig art. 52, §4, 5de lid van het KB van 08.10.1981 is hier een weigeringsbeslissing zonder bevel te verkiezen. Er werd immers reeds een bevel opgenomen in een andere beslissing betreffende een gelijkaardige aanvraag op dezelfde datum. Een bevel in deze is overbodig. (...)"

1.13. Op 11 augustus 2014 diende verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van onder meer artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet) en het gezag van gewijsde van het arrest nummer 126.212 van 25 juni 2014.

Hij licht dit middel in een eerste onderdeel toe als volgt:

"Na het vernietigingsarrest van uw Raad van 25 juni 2014 beslist de DVZ inzake opnieuw een negatieve beslissing te nemen en dit om dezelfde redenen als de bestreden beslissing in het voornoemd vernietigingsarrest (stuk 2).

Niettegenstaande dat het vernietigingsarrest van uw Raad in zijn beschikkend gedeelte duidelijk en onvoorwaardelijk aangeeft dat de inkomsten van de referentiepersoon stabiel, toereikend en voldoende zijn, beslist de DVZ in weerwil van dat arrest opnieuw een negatieve beslissing te nemen en dit om dezelfde redenen als dewelke aangehaald in de bestreden beslissing van het voornoemd aangehaald arrest.

De verwerende partij miskent hiermee het gezag van gewijsde van de uitspraak van uw Raad. Hoewel de uitspraken van de Raad geen precedentenwerking hebben in het algemeen, hebben zij een bindende werking voor de partijen ten aanzien van wie deze is uitgesproken. Verwerende partij verwacht deze twee duidelijk met elkaar door wat hierna zal volgen.

In casu heeft uw Raad beslist dat: niettegenstaande de stand op een zichtrekening inderdaad een momentopname vormt, is de Raad van oordeel dat het in casu kennelijk onredelijk is om gelet op de grootte van het bedrag op de zichtrekening te stellen dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de referentiepersoon niet het bewijs aflevert over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen.

Met dergelijk bedrag kan de referentiepersoon zichzelf en zijn gezin gedurende jaren onderhouden zonder ten laste te vallen van het sociale zekerheidsstelsel.”(eigen stijlzetting)

Het gevolg van zulk vernietigingsarrest is dat deze dient te verdwijnen uit de rechtsorde gelet op het bestaan van de schending van de rechtsbeginselen.

Gelet op het duidelijk en onvoorwaardelijk karakter van het beschikkend gedeelte van het voornoemd vernietigingsarrest van uw Raad diende de DVZ zijn beslissing aan te passen en verzoeker in het bezit te stellen van een verblijfskaart. De oorspronkelijke aanvraag van verzoeker werd immers geweigerd om reden dat de inkomsten van verzoeker dewelke bestaan uit 234.411,62EUR in courant geld op hun rekening en 2893,41EUR/maand uit tewerkstelling, niet voldoende zijn om ervoor te zorgen dat hij niet ten laste zou vallen van het sociaal bijstandsstelsel.

Door thans opnieuw te oordelen dat deze inkomsten onvoldoende zijn, stellende “Wat betreft het overzicht van de spaartegoeden van betrokkene dient te worden opgemerkt dat, alhoewel het hier alles samen over een aardig bedrag gaat, er onvoldoende uitsluit is, welk rendement de Belgische referentiepersoon heeft uit deze spaartegoeden. Bij gebrek aan een duidelijk zicht op de rente uit dit vermogen kan niet worden ingeschat of de Belgische referentiepersoon over voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen (dus rente) beschikt om te kunnen voldoen aan de voorwaarden zoals opgenomen in art.40ter van de wet van 15.12.1980. Voorzover de Belgische referentiepersoon niet de rente wenst aan te wenden om in het levensonderhoud van betrokkene te voorzien, maar wel degelijk het beschikbare spaartegoed wenst aan te wenden, dient te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belg rekening dient gehouden te worden met de aard en de regelmaat van de bestaansmiddelen (zie art. 40ter van de wet van 15.12.1980). De Belgische referentiepersoon verstrekt daar echter geen enkele informatie over. Uit welk inkomen de rekeningen worden gespijsd, blijkt niet of nauwelijks uit het dossier. Enkel van het bedrag bij Belfius staat vermeld dat het overgrote deel uit een 'liquidatie' werd overgemaakt (faillissement van een zaak?),

Dit doet vermoeden dat het om een eenmalig beschikbaar bedrag gaat. Hoe vlug het spaartegoed zal worden opgebruikt valt onmogelijk in te schatten, dit is immers afhankelijk van de levensstijl van betrokkenen. Er automatisch vanuit gaan dat betrokkene jarenlang kan onderhouden worden aan de hand van dit spaarbedrag is een voorbarige gevolgtrekking.”(eigen stijlzetting) schendt verweerder het gezag van gewijsde van de uitspraak van uw Raad.

Verweerder is een pingpong spel aan het spelen door steeds na een vernietigingsarrest van de Raad de geschonden regels opnieuw in zijn beslissing op te nemen terwijl dit niet de bedoeling is geweest van de wetgever bij het oprichten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De uitspraken van de Raad dienen bindende gevolgen te hebben voor de partij ten aanzien van wie deze werd uitgesproken, in casu de Belgische staat.

Echter, wanneer de arresten wel in het voordeel worden uitgesproken van de Belgische staat, gebruikt men deze als een precedent om de aanvragen van betrokkenen te weigeren.

In een rechtsstaat is zulk eenrichtingsrecht uit den boze. Door opnieuw te oordelen dat de inkomsten van verzoeker en de referentiepersoon onvoldoende zijn, miskent verweerder het gezag van gewijsde van uw arrest van 25 juni 2014.”

2.2. Verweerder stelt in de nota hieromtrent het volgende:

“Vooreerst houdt de verzoekende partij voor dat verweerder het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen miskent door opnieuw een verblijfsrecht te weigeren, nu de Raad,; aldus de verzoekende partij, heeft geoordeeld dat het onredelijk is om, gelet op de hoegrootheid van het bedrag op de zichtrekening, te stellen dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de referentiepersoon het bewijs levert over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. De raad zou geoordeeld hebben dat de referentiepersoon met een dergelijk bedrag gedurende jaren zijn gezin zou kunnen onderhouden zonder ten laste te vallen van het sociale zekerheidsstelsel.

De verwerende partij merkt op dat datzij niet betwist dat de verzoekende partij een groot bedrag heeft staan op haar rekeningen.

Echter, daarmee heeft zij nog niet aangetoond dat zij over “regelmatige” bestaansmiddelen beschikt.

De Raad stelt in het bestreden arrest niet dat de verzoekende partij heeft aangetoond dat de bestaansmiddelen regelmatig zijn.

De Raad stelt enkel dat het onredelijk is om, gelet op de hoegrootheid van het bedrag op de zichtrekening, te stellen dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de referentiepersoon het bewijs levert over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat de stand op een spaar- of zichtrekening een bewijs zou vormen van regelmatige bestaansmiddelen. Zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, alhoewel het hier alles samen over een aardig bedrag gaat, is er onvoldoende uitsluit

welk rendement de Belgische referentiepersoon heeft uit deze spaartegoeden. Bij gebrek aan een duidelijk zicht op de rente uit dit vermogen kan niet worden ingeschat of de Belgische referentiepersoon over voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen (dus rente) beschikt om te kunnen voldoen aan de voorwaarden zoals opgenomen in art.40ter van de wet van 15.12.1980. Voor zover de Belgische referentiepersoon niet de rente wenst aan te wenden om in het levensonderhoud van betrokkene te voorzien, maar wel degelijk het beschikbare spaartegoed wenst aan te wenden, dient te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belg rekening dient gehouden te worden met de aard en de regelmaat van de bestaansmiddelen (zie art. 40ter van de wet van 15.12.1980). De Belgische referentiepersoon verstrekt daar echter geen enkele informatie over. Uit welk inkomen de rekeningen worden gespijsd, blijkt niet of nauwelijks uit het dossier. Enkel van het bedrag bij Belfius staat vermeld dat het overgrote deel uit een 'liquidatie' werd overgemaakt (faillissement van een zaak?). Dit doet vermoeden dat het om een eenmalig beschikbaar bedrag gaat. Hoe vlug het spaartegoed zal worden opgebruikt valt onmogelijk in te schatten, dit is immers afhankelijk van de levensstijl van betrokkenen. Er automatisch vanuit gaan dat betrokkene jarenlang kan onderhouden worden aan de hand van dit spaarbedrag is een voorbarige gevolgtrekking.

Er werd aldus wel degelijk rekening gehouden met de motieven van het arrest d.d. 25.06.2014.

De verzoekende partij kan niet aantonen dat de rekeningen zullen worden gespijsd, en dat de referentiepersoon hieruit een regelmatig inkomen zal puren.

Dit is een hypothese die louter afhangt van de levensstijl van betrokkenen.

Niets verhindert de verzoekende partij en de referentiepersoon om de beschikbare gelden niet op 1 jaar op te souperen, zodat de verzoekende partij allerm minst aantoon dat het (éénmalig ?) bedrag volstaat om hiervan jaren te leven.

De referentiepersoon genoot in de periode januari tot juni 2013 een werkloosheidsuitkering en toont op heden niet aan dat zij actief op zoek is naar werk.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie werd geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoeker daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidtoezicht hetgeen te dezen het voorwerp uitmaakt van de navolgende overwegingen (naar analogie met rechtspraak nopens het bewijs van 'ten laste zijn van een Belgisch descendent', zie o.m. R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008; R.v.V. nr. 10.222 dd. 21.04.2008, www.rvv-cce.be).

"Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van "ten laste " zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht" (R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008).

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

De verzoekende partij haar eerste middel kan niet worden aangenomen."

2.3. In het arrest waarbij de beslissing van 22 januari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd, komt de Raad tot het besluit dat het kennelijk onredelijk is om gelet op de grootte van het bedrag op de zichtrekening te stellen dat hieruit kan worden afgeleid dat de referentiepersoon niet het bewijs levert van stabiele, toereikende en

voldoende bestaansmiddelen. Met een dergelijk bedrag kan de referentiepersoon zichzelf en zijn gezin gedurende jaren onderhouden zonder ten laste te vallen van het sociale zekerheidsstelsel.

In de thans bestreden beslissing motiveert verweerder opnieuw omtrent dit bedrag dat het niet wordt aanvaard als bewijs van de wettelijk vereiste bestaansmiddelen, waarbij zij deze keer haar redenering ophangt aan het begrip "regelmaticheid" van de inkomsten.

De Raad merkt op de bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 40ter van de wet van 1980, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Dit artikel bepaalt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden."

In casu wordt door verweerder niet betwist dat de referentiepersoon een zeer groot bedrag heeft staan op haar rekening. Ze meent echter dat het bedrag op de zichtrekening niet het bestaan vormt van regelmatige bestaansmiddelen. Daar waar de wet inderdaad voorziet dat de bestaansmiddelen regelmatig dienen te zijn, ziet de Raad echter niet in hoe verweerder in casu kan stellen dat deze bestaansmiddelen niet regelmatig zijn. De regelmatigheid van de inkomsten slaat eerder op inkomsten waarvan men niet met zekerheid kan stellen dat ze in de toekomst nog aanwezig zullen zijn, bv. inkomsten uit tijdelijke arbeidsovereenkomsten. In casu is het bedrag dat ter beschikking staat duidelijk gedefinieerd.

In de parlementaire voorbereiding van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de invoeging van dit artikel uitvoerig besproken. Daarbij wordt de aandacht

gevestigd dat mensen die aan gezinshereniging doen over de middelen moeten beschikken om menswaardig te leven, dat het moet gaan om voldoende middelen van bestaan, dat het gaat over bestaansmiddelen die zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid (Parl. St., Kamer 2010-2011, nr. 53K0443/018). In elk geval mag deze voorwaarde geen onaanvaardbare belemmering worden op het recht op gezinshereniging. (Parl. St., Kamer 2010-2011, nr. 53K0443/018, 206).

Verweerder schendt opnieuw het artikel 40ter van de wet van 1980 en het gezag van gewijsde van het arrest nummer 126.212 van 25 juni 2014 waarbij de Raad tot de vaststelling komt dat het kennelijk onredelijk is om gelet op de grootte van het bedrag op de zichtrekening te stellen dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de referentiepersoon niet het bewijs levert van stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen.

In de nota met opmerkingen betoogt verweerder nog dat de levensstijl van betrokkenen bepaalt of de bestaansmiddelen volstaan om er nog jaren van te kunnen leven, zodat hij opnieuw erkent dat er voldoende bestaansmiddelen werden aangetoond. Hierbij merkt de Raad op dat verweerder eens het verblijf is toegekend, de mogelijkheid heeft om te controleren of nog steeds aan de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan en zoniet, een einde te stellen aan het recht op verblijf. Er liggen thans geen indicaties voor dat verzoeker en zijn partner er een exuberante levensstijl op nahouden waardoor kan worden gesteld dat het beschikbare bedrag niet voldoende is om er voor te zorgen dat zij niet ten laste zullen vallen van de overheid.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet op.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 juli 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU